

HŘÍŠNÉ PŘÁNÍ

ze série Liliový palác

Hannah Conrad

Krátce po výjezdu z Liliového paláce kočár zabočil a Johannin pohled z okna ve směru jízdy sklouzl na severní městskou bránu a za ni. Nad ní se tyčil kostel theatinů – oficiálně kostel svatého Kajetána – s dvěma věžemi a působivou kopolí, a když se ohlédla, viděla skrze bránu také malbami ozdobenou fasádu královské rezidence.

„Vlastně je škoda, že tahle brána zakrývá výhled do ulic a na zámek,“ poznamenala Isabella. „Přitom tudy hranice města vůbec nevede.“

„Schwabingská brána je tady teď opravdu zbytečná. Mnichov praská ve švech. Právě rozšířením na sever ulice Ludwigstraße hranici posunula,“ vysvětlil Maximilian.

Kočár projížděl dál ulicí Brienner Straße, jak se nyní teprve krátce jmenovala, a na jejím konci, jak Johanně ukázali, stál další králův palác. Za okny kočáru ubíhala honosná sídla, které si v ničem nezapadla s palácem v Ludwigstraße. Mezi symetrickými budovami se štukovanými sokly a horními patry s balkony podpíranými sloupy se našlo už jen několik málo prázdných stavebních pozemků.

Johanna poprvé od příjezdu projížděla ulicemi čtvrti, kde nyní bydlela. „Tady se ale hodně staví,“ poznamenala s obdivem.

„Tato čtvrť je nová, začala se navrhovat od roku 1805,“ objasňoval Maximilian. „Podrobnosti by ti mohl lépe než já povědět můj přítel Alexander. Mým oborem je spíše medicína, jeho koníčkem zase architektura.“

„Medicína?“ zeptala se Johanna.

„Maximilian je lékař,“ odpověděla Isabella. „Neříkej, že jsi to nevěděla?“

„Odkud asi? Když jsme se naposledy viděli, ještě chodil do školy.“ Možná se o tom rodiče někdy zmínili, ale pokud ano, Johanna si nevzpomínala. Mnichov a tamější příbuzní byli tak strašně daleko. „Pracuješ v nějaké nemocnici?“

„Já jsem teprve nedávno dokončil studium.“

„*Summa cum laude*,“ doplnila Isabella. „Před měsícem.“

„Srdečně gratuluji,“ popřála Johanna, protože nevěděla, co jiného by na to mohla odpovědět. Kočár odbočil na příjezdovou cestu k přepychovému bílému paláci obklopenému rozlehlými zelenými plochami a zářícímu v měkkém světle podvečerního slunce. V zákoutích se již usídlila noc, stíny se prodlužovaly a pomalu splývaly v temnotu, která pod stromy houstla. V remízu stály honosné kočáry, další právě přijížděly a zastavovaly tak, aby panstvo mohlo vystoupit před vchodem – a aby je každý viděl. Když přišla řada na rodinu Seybachů, vystoupil nejdříve Maximilian, dvorně podal ruku nejprve Isabelle, potom Johanně a pomohl jim vystoupit. Johanna měla pocit, že dnes kulhá nápadněji než jindy, měl s sebou hůl a jednou si krátce přitiskl dlaň na pravé stehno. Nejráději by si napohlavkovala za svou indiskrétní otázku, zda má rád taneční večery.

Široký oblouk schodiště vedl k otevřenému vstupnímu portálu, u něhož stál sluha v livreji. Když kolem něj procházeli, Maximilian mu vtiskl do ruky pozvánku a vešli do vstupní haly, v níž stáli hostitelé, manželé Goldhoferovi, a vítali hosty.

„Maximiliane!“ zvolal potěšeně starší pán. „Jak jsem se doslechl, mohu gratulovat, pane doktore. Má váš otec s vámi velké plány?“

Vyměnili si několik zdvořilostních vět, potom manželé pozdravili Isabellu a byla jim představena Johanna.

„To jste sem ale měla dlouhou cestu až z Královce,“ pohlédla na Johannu vlídně hraběnka von Goldhofer. „Znala jsem vašeho otce, ale to byl ještě mladíček.“

Za nimi v řadě čekali další hosté, a tak pokračovali do plesového sálu, který měl otevřená obě křídla dveří vedoucích na zahradu.

„O jakých plánech to hrabě von Goldhofer mluvil?“ zeptala se Isabella.

„Co já vím?“ pokrčil rameny Maximilian. „Tak, mé dámy, vzhůru do zábavy. Mě, prosím, omluvte.“

„Kam chceš jít?“ zeptala se zaraženě Johanna.

„K baru a tam zjistím, kde se vede nějaký zajímavý hovor.“

Isabella pokračovala dál tak rychle, že jí Johanna stěží stačila. Plesový sál měl jednu zrcadlovou stěnu, díky níž vypadal mnohem větší, než ve skutečnosti byl. Z broušených křišťálových lustrů zářilo světlo a jeho paprsky se lámaly v drahokamech třpytících se v náhrdelnicích, náušnicích a náramcích dam. V pozadí hudebníci ladili nástroje a sálem se nesla změť hlasů, z níž občas zazněl jasný smích podmalovaný šustěním hedvábných šatů. Isabella se záhy připojila ke skupině mladých žen, kterým Johannu představila.

„To je moje sestřenice z Královce.“

Následovaly zdvořilé pozdravy a vzájemné ujišťování, jak všechny seznámení těší. Brzy se mezi dívkami rozproudil živý rozhovor o nějaké divadelní hvězdě, herci, o němž Johanna ještě nikdy neslyšela – jistě Rudolfu Heilandovi, který údajně byl nejkrásnějším mužem Mnichova, ne-li dokonce celého království. Johanna se záhy začala nudit, opustila skupinu a procházela sama sálem, což však nebylo o nic zajímavější. Na tanečních večerech v Královci se vždy setkávala s přítelkyněmi a známými a pokaždé to byly zábavné společenské události. Johanna nikdy nepatřila k rázným, rozhodným ženám, které lehce zapřádají rozhovory s cizími lidmi.

Zahlédla Maximiliana u bufetu, kde stál v živém rozhovoru s několika muži svého věku. Jeden z mužů něco řekl, ostatní vypadali pobaveně, a když Maximilian odpověděl, rozesmáli se. Prostě se k nim připojit nebylo možné, šla tedy na druhý konec bufetu a prohlížela si nabízené pokrmy. Na mísách byly krajíčky chleba posypané sekanou řeřichou nebo pažitkou, nakrájené preclíky namazané sýrem, kousky párků v listovém těstě, taštičky s pikantní náplní, rozpůlená vařená vejce, křepelčí vajíčka, stehna pulardů, kuřecí křídélka, plátky kachních prsou a mnoho dalších lahůdek, které mnohdy ani neuměla pojmenovat.

Rozhodla se pro citronový sorbet a byla ráda, že má aspoň zatím co dělat. Pomalu lžičkou ujídala sorbet, předstírala, že si vědomě zvolila samotu, a pozorovala ostatní hosty. Hudba začala hrát, střed sálu se na okamžik vylidnil, avšak vzápětí se zaplňoval páry zahajujícími první tanec. Tančících rychle přibývalo a Johanna se lehce pohupovala a tiše si broukala melodii.

„Anton von Kleist. Smím prosit, milostivá slečno?“

Johanně zaskočil sorbet v krku a rozkašlala se, až jí vyhrkly slzy. Mladý muž, jenž ještě před chvílí stál ve skupince s Maximilianem, jí zdvořile ode-

bral z ruky mističku, postavil ji na stolec a v příštím okamžiku jí podával sklenku vína.

„Děkuji,“ zachraptěla a rychle upila několik doušků. Snad jí hned nestoupnou do hlavy, vždyť od oběda snědla jen několik sušenek. „Promiňte, prosím.“

„Ale vždyť se nic nestalo.“ Položil si ruku na hrud', lehce se uklonil a znovu ji požádal o tanec.

„Johanna von Seybach.“ Vložila ruku do nastavené dlaně.

Když ji vedl na taneční plochu, setkala se s Maximilianovým pohledem. Vypadal pobaveně a povzbudivě na ni zamrkal. Snad za ní toho mladého muže neposlal. To by bylo velmi trapné. V Královci vždy litovala žen, jejichž starší bratři prosili své přátele, aby jejich sestru vyzvali k tanci. Vzbuzovala možná takový dojem, když stála sama stranou? Vyvolávala soucit? Při pomýšlení, jak za ní bratranec poslal svého kamaráda a ona se před ním rozkašlala se slzami v očích, jí zrudly tváře a ovívala se rukou, jako by jí bylo horko v sále, kde vládla letní teplota.

Formálně dokonale poklesla v kolenou, mladý muž se před ní uklonil, přijala jeho ruku, druhou rukou přizvedla sukni šatů a už s ním vířila po parketu. Po skončení tance ji o další požádal jiný pán, s nímž tančila čtverylku. Johanna milovala tanec, protože při žádné jiné příležitosti nemohla být tak ponořená do sebe jako teď, když pro ni hudba a pohyb znamenaly všechno. Taneční rej ji strhl k dalšímu partnerovi a tak to šlo dál, až byla málem bez dechu a měla radost, když si mohla na okamžik odpočinout, zastavit se, rukou v rukavičce si vzala sklenku s vysokou nožkou, upíjela, ovívala se a pozorovala tančící.

Zahlédla Isabellu, která protančila kolem ní a opět zmizela v moři barevných šatů. Dopila skleničku, cítila se lehká a čilá. Přistoupil k ní mladý muž, položil si ruku na hrud' a lehce se uklonil, když ji žádal o další tanec. V černém žaketu se sametovými klopami a s tmavošedým šátkem na krku byl velmi elegantní.

„Alexander von Reuss.“

Johanna rychle odložila prázdnou sklenku a trochu vyzývavě se na něj usmála. „My jsme již měli to potěšení.“

„Jsem šťastný, že si na mě vzpomínáte.“

Položila ruku na jeho paži a provázela ho k parketu. Pocit, že je lehká jako pírkó, v ní zůstával, když se v točila v náručí tanečního partnera. Druhou

ruku měl položenou kolem jejího pasu, při tanci ji vedl a Johanně se líbilo, jak se usmíval, zdrženlivě a šarmantně. Velmi ráda by s ním tančila ještě další tanec, to však bylo vyloučené, protože by se okamžitě dostali do řeči.

Jelikož Alexander von Reuss zřejmě také věděl, co se sluší, po tanci se před ní uklonil. Pocítila v břiše lehké chvění a nemohla by s jistotou říci, zda to bylo kvůli němu, nebo působením tance. Zadívala se mu do hnědých očí, pokoušela se vypátrat, co v ní tento pocit vyvolalo, ale to už k ní přistoupil další mladý muž a krátce poté opět vířila po parketu. A protože tady nikoho neznala a pořádně nevěděla, co má na téhle slavnosti dělat, a tanec byl tak nádherný, přecházela od jednoho tanečníka k druhému, jen občas se krátce zastavila u bufetu, aby se napila, a tančila dál.

Johanna dávno ztratila pojem o čase. Avšak všimla si, že její kroky už nejsou tak jisté a že se sál kolem ní lehce houpe. Když se opět zastavila u bufetu a chtěla si vzít něco k pití, náhle vedle ní stál Maximilian a vzal jí sklenku z ruky.

„Myslím, že pro dnešek jsi měla dost.“

Zamrkala, aby ho viděla jasněji. Měla pocit, jako kdyby světlo v sále tvořilo kolem jeho hlavy jakousi svatozář, a musela se smát.

„Tak tady je,“ ozvala se vedle ní Isabella. „Proboha, Johanno, jsi opilá?“

„No malič...“, Johanně slovo nějak nechtělo přejít přes rty. „Jen malič... no trochu.“

„Ach já.“

„Jdeme.“ Maximilian držel Johannu za paži tak, aby to vypadalo, že se do něj zavěsila, Isabella šla po její druhé straně.

„Proč jsi na ni nedával pozor?“ zeptala se.

„Cožpak jsem chůva? A kde jsi vůbec byla ty?“

„Bavila jsem se.“

Sourozenci naložili Johannu do kočáru, a když se Maximilian posadil, zatukal rukojetí hole na stěnu kočáru, aby kočímu Xaverovi dal vědět, že může vyjet. Drkotání kočáru po dlažbě způsobilo, že se Johannin žaludek bouřil. Přitiskla si dlaň na ústa.

„Musíme zastavit?“ zeptal se Maximilian, který seděl naproti ní.

Johanna zavrtěla hlavou, což vyvolalo další vlnu nevolnosti. Ale když zavřela oči a opřela si hlavu dozadu, bylo to lepší, a přestože jí pořád bylo

špatně, už necítla, že se jí obrací žaludek. Po cestě, která jí připadala nekončící dlouhá, kočár zastavil a Maximilian vystoupil, aby nejprve Isabelle a potom jí pomohl z kočáru.

„Co teď?“ zeptala se Isabella. „Co když je babička ještě vzhůru?“

„Jdeme vchodem pro služebnictvo,“ rozkázal Maximilian, když kočí vypráhal koně. V Johanně opět stoupala nevolnost a tiskla si ruku před ústa. Prošli vnitřním dvorem a vchodem pro služebnictvo vešli do paláce, kde panovalo noční ticho a tma. Pak se ozval pád plechového kbelíku, který se s řinčením kutálel po dlaždicích. Johanna sebou trhla a slyšela Maximiliana zaklít.

„Možná bys mohl být trochu tišší,“ poznamenala zbytečně Isabella. Maximilianově přidušené odpovědi Johanna nerozuměla, ale vlídně nezněla. Nějak se dokázala vléci po schodišti nahoru. „Kolik toho vypila?“ šeptala Isabella.

„Co já vím? Pravděpodobně není vůbec zvyklá a potom se přestala kontrolovat.“

„Já vás slyším.“ Johanna měla pocit, že její hlas zní, jako kdyby měla v ústech horký brambor.

„To je dobře,“ odpověděl Maximilian.

„Mně je špatně.“ Johanna řihla a na poslední chvíli stačila doběhnout do koupelny, kde se nahnula nad toaletu a křečovitě zvracela.

„Co se to tady děje?“ objevila se Nanette.

„Moc pila,“ odpověděla Isabella. „Doufám, že babička je už v posteli.“

„To doufáš marně, za chvíli je tady a bude chtít vědět, jak Johanna zvládla své první zdejší vystoupení ve společnosti.“ Nanette přistoupila blíž a Johanna slyšela téct vodu. Pak cítila, že ji někdo, mnohem méně citlivě než Maximilian, vytáhl na nohy a Nanette přikázala: „Nadechni se.“

V příštím okamžiku jí potopila celý obličej do mísy se studenou vodou, Johanna prskala, voda jí vnikla do úst, pak ji Nanette zase vytáhla.

„Je to opravdu nutné?“ uslyšela ještě Maximiliana a už měla obličej opět ve vodě.

Když se vynořila, dusila se, kašlala a lapala po dechu. „Dost už!“

Nanette na ni zkoumavě pohlédla. „Ručník!“ Johanna neviděla, kdo jí ho podal, a v příštím okamžiku jí guvernánka drsně třela obličej, pozorně si ji prohlédla a nečekaně znovu potopila do studené vody.

„Jestli to uděláte znovu...“

„Ano?“ zeptala se Nanette se zájmem. „Co pak?“

„Nech toho,“ obrátila se Isabella k Johanně. „Příště pij méně.“

„Prostě nepij *vůbec*,“ dodal Maximilian.

„Nebudte tak oškliví.“ Nanette upřela na Johannu oči a nakonec přikývla.

„Ty trochu skelné oči je možné přičíst únavě.“ Přikročila k jedné ze skříněk, vytáhla zásuvku, chvíli se probírala jejím obsahem a dala Johanně do úst mentolovou pastilku. „Nejlepší bude, když budete mluvit co nejméně.“

Stačili dojít do pokoje, když vzápětí vešla babička.

„Maximiliane, co máš v tuto noční dobu co pohledávat v pokoji své sestřence?“ Pak pohlédla na Nanettu a Isabellu. „Co je to tady za shromáždění? Stalo se něco?“

„Johanna se utancovala a je velmi unavená,“ vysvětlouala Isabella. „Nanette a já jí jen chceme pomoci při svlékání.“

Babička se obrátila na Maximiliana, a jak se na něj dívala a mluvila, Johanna si představila, že jí z úst neustále stoupají bubliny jako rybě. Zachichotala se.

„Ty se bavíš, mladá dámo?“ Špička hole dopadla na podlahu a vzápětí následovalo tiché zaklapnutí dveří. Maximilian z pokoje odešel.

„Slečna Johanna dlouho tančila a je trochu přetažená. Nejlepší bude, když se rychle svlékne a půjde spát,“ poznamenala Nanette.

„Babičko, mám ti vyřídít srdečné pozdravy od Agnes von Goldhofer,“ ozvala se Isabella. „Ptala se na tvé zdraví a velmi litovala, že jsi nemohla přijít.“

Stará žena se odvrátila od Johanny a pohlédla na Isabellu. „Děkuji, dítě.“

Nanette se mezitím postavila mezi babičku a Johannu, drsně dívku otočila a začala jí rozepínat šaty.

„Nu tak tedy,“ odkašlala si Henriette von Seybach. „Přeji vám dobrou noc.“

Johanna zamumlala odpověď a pocítila, jak se jí lépe dýchá, protože Nanette jí právě rozvazovala korzet.

„Ale na tohle si nezvykejte,“ promluvila v příštím okamžiku. „Nejsem vaše komorná.“